REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U KRAPINI
Krapina, Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Krapini po sucu Barbari Čuček kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Tomislav Baždarić, OIB: 44596191165 iz Zagreba, Petrovaradinska ulica 5, kojeg zastupa punomoćnik Matko Novinc, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877 sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, koju zastupa punomoćnik Hrvoje Matić, odvjetnik iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 21. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Matka Novinca, odvjetnika iz Zagreba i zamjenice punomoćnika tuženika Petre Bartolić, odvjetničke vježbenice u odvjetničkom uredu Hrvoja Matića iz Zagreba, 9. studenog 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe čl. 2. i čl. 4. ugovora o kreditu, broj: 016-1666/2006 od 7. srpnja 2006. sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine koji su sklopili tužitelj Tomislav Baždarić, OIB: 44596191165 iz Zagreba, Petrovaradinska ulica 5, kao korisnik kredita i tuženik Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877 sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, kao kreditor, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877 sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, da tužitelju Tomislavu Baždariću, OIB: 44596191165 iz Zagreba, Petrovaradinska ulica 5, s osnove zakonskih zateznih kamata na svaki pojedinačno preplaćeni iznos s osnove tečajnih razlika isplatiti iznos od 937,21 eura (slovima: devetsto trideset sedam eura i dvadeset jedan cent) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 13. lipnja 2023. pa do isplate, a koje zatezne kamate do 29. prosinca 2023. teku po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo

polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Odbija se dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 1.826,34 eura (slovima: tisuću osamsto dvadeset šest eura i trideset četiri centa) zajedno s pripadajućom zateznom kamatom u dijelu koji prelazi iznos obračunatih zateznih kamata dosuđenih pod točkom II. izreke ove presude.

IV. Odbija se preostali dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 4.653,44 EUR (slovima: četiri tisuće šesto pedeset tri eura i četrdeset četiri centa) zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućom od 1. listopada 2015. pa do isplate te u iznosu od 7.306,34 (slovima: sedam tisuća tristo šest eura i trideset četiri centa) zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućom od 4. listopada 2016. pa do isplate.

V. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877 sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, da naknadi tužitelju Tomislav Baždarić, OIB: 44596191165 iz Zagreba, Petrovaradinska ulica 5, parnični trošak uzrokovan ovom parnicom u iznosu od 848,75 eura (slovima: osamsto četrdeset osam eura i sedamdeset pet centi), sa zateznim kamatama od 9. studenog 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

VI. Odbija se tužitelj s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

VII. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom 7. srpnja 2006. sklopio ugovor o kreditu br. 016-1666/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini na iznos od 139.250,00 CHF. Tužitelj navodi da je sklopio predmetni ugovor s namjenom kupnje stana i garažnog mjesta, za vlastite potrebe kao potrošač. Nadalje navodi da je člankom 2. ugovora o kreditu tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu od 139.250,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tuženika na dan korištenja kredita te se tužitelj obvezao vratiti isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen istim ugovorom. Tužitelj navodi da su ugovorne strane ugovorile sukladno čl. 4. navedenog ugovora kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u

kunskoj protuvrijednosti obračunatim po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja. Tužitelj navodi da su 18. 7. 2006. ugovorne strane sklopile Aneks br. 1. ugovora o kreditu i 26. 7. 2012. Aneks br. 2. ugovora o kreditu. Tužitelj navodi da su 4. 10. 2016. ugovorne strane sklopile Aneks uz Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine te su navedenim Dodatkom stranke izvršile konverziju ugovora o kreditu u valutu euro. Tužitelj navodi da je u trenutku isplate kredita tečaj CHF po srednjem tečaju tuženika u odnosu na kunu iznosio 4,595 Kn za 1 CHF. U odnosu na predmetni tužbeni zahtjev koji se odnosi na utvrđenu ništetnost valutne klauzule tužitelj se poziva na presudu Visokog trgovačkog suda br. Pž-6632/2017 od dana 14. 6. 2018. kojom je odbijena žalba i ovdje tuženika (povodom kolektivne tužbe) te je utvrđeno kako je ovdje tuženik u razdoblju od 1. 6. 2004. do 31. 12. 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošača u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljenoj na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženi postupili protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. Tužitelj nadalje navodi da su protiv navedene odluke poslovne banke, pa i tuženik, su uložili reviziju, te je Vrhovni sud RH u predmetu Rev-221/2018 donio presudu i rješenje kojom se revizije tuženika, a kojima je utvrđeno da su te banke u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača, odbijaju kao neosnovane. Na str. 19. obrazloženja presude i rješenja Vrhovnog suda RH br. Rev-2221/2018 navodi se: “Povodom tog ukidnog rješenja Vrhovnog suda RH, drugostupanjski sud je ponovno odlučujući o žalbama tuženih banaka protiv prvostupanjske presude u dijelu kojim je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja vezano za povredu kolektivnih interesa i prava potrošača korisnika kredita vezivanjem glavnice iz ugovora o kreditu za valutu CHF potvrdio prvostupanjsku presudu utvrdivši na temelju isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u spisu, suprotno utvrđenju prvostupanjskog suda, da su takve ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu svih tuženih banaka bile lako uočljive i jasne, a prihvaćajući ocjenu prvostupanjskog suda da nisu bile razumljive, te da su stvorile znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega ih je ocijenio nepoštenim, te ništetnim. Pritom, a polazeći od pravnog shvaćanja Ustavnog suda RH izraženog u odluci od 13.12.2016. godine i ukidnom rješenju Vrhovnog suda RH br. Revt-575/16 od 0 3.10.2017.godine o potrebi cjelovite ocjene postupanja tuženih banaka glede pružanja odgovarajućih informacija potrošačima prije i prilikom sklapanja ugovora o kreditima, drugostupanjski sud na temelju podataka iz spisa je utvrdio kako tužene banke u fazi pregovaranja i općenitog komuniciranja s potrošačima (a koje razdoblje ocjenjuje relevantnim za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača) su propustile dati im sve potrebne informacije, a na temelju kojih bi prosječno informirani potrošač mogao razumjeti značaj i posljedice ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima u ugovorima o kreditu i sve rizike koje takve ugovorne odredbe nose, a da je “priroda i specifičnost valute švicarski franak poznata bankama“ odnosno da je osmotužena banka propustila korisnike kredita informirati o svim parametrima relevantnim za sagledavanje značaja ugovorene promjenjive kamatne stope po

jednostranoj odluci banke“. “Kako je drugostupanjski sud postupajući po ukidnom rješenju ovog suda, a polazeći od činjeničnih utvrđenja iz prvostupanjske presude te sadržajno postupajući na temelju odredbe čl. 373. ZPP-a, njihovom procjenom utvrdio za ovaj spor odlučne činjenice, a glede postupanja prvo – osmotuženih banaka vezano uz pregovaranje odnosno sklapanje sa klijentima ugovora o kreditu u kojima je glavnica kredita bila vezana uz valutu švicarski franak, odnosno postupanje osmo tužene banke, a vezano za sklapanje tih ugovora o kreditu sa ugovornom odredbom o promjenjivoj kamatnoj stopi u skladu s jednostranom odlukom te banke i baš: da su ugovorne odredbe iz takvih ugovora o kreditu svih tuženih banaka bile nerazumljive za klijente, jer da im nisu na valjani način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po klijente kao potrošače; da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita kao potrošače, zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima, odnosno osmotužene banke i za ugovaranje promjenjive kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke; da su banke svjesno propustile o tome informiratilijente kao buduće korisnike kredita; te u tom pravcu dao razloge koji su prihvatljivi i zbog čega se pravilnost pobijane presude može ispitati, onda nema bitne povrede parničnog postupka“. “No kako je drugostupanjski sud polazeći od ukupnih rezultata provedenog postupka i u njemu izvedenih dokaza ocijenio izvođenje tih dokaza nepotrebnim, jer je na temelju stanja spisa predmeta ocijenio da su tužene banke imale saznanja o izglednoj budućoj promijeni u tečaju švicarskog franka prema kuni, na štetu potrošača, a unatoč tome ih poticali na sklapanje ugovora o kreditu sa valutnom klauzulom u švicarskim francima, to je i bez izvođenja predloženih dokaza po tuženiku, drugostupanjski sud, a primjenom odredbe čl. 8. ZPP-a utvrdio odlučne činjenice zbog čega nema ni bitne povrede odredaba parničnog postupka“. U presudi Visokog trgovačkog suda RH br. Pž-6632/2017, a koja je potvrđena presudom i rješenjem Vrhovnog suda RH br. Rev-2221/2018 na str. 52 navodi se: “Tužitelj tvrdi da ugovorne odredbe kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nisu razumljive. Budući da je jedina strana valuta uz koju se ranije vezala glavnica, a koja je poznata potrošačima, bila njemačka marka, a banke nisu na primjeren način informirale potrošače o značaju i posljedicama ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima. Za sklapanje ugovora koji sadrži ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak potrošači su se, jer nisu bili upozoreni na bilo kakav rizik osim što su znali za opći rizik koji nosi svaka valutna klauzula, odlučili zbog informacije koje su (jedino) dobili u primamljivim oglasima banaka (na akciji, bez naknade, samo do određenog roka, nova ponuda, mogućnost podizanja kredita uz valutnu klauzulu u CHF, kamatna stopa već od 4,99 % za CHF) i s jedinim ciljem da prođu što jeftinije, nesvjesni rizika kojim se izlažu vezanjem glavnice uz valutu švicarski franak. Prvostupanjski sud je, u bitnom, temeljem uvida u isprave u spisu, saslušanja svjedoka i pregleda reklamnih materijala svih tuženika, utvrdio da su banke prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustile informirati potrošače o općem riziku vezanu za svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro jer HNB ne štiti tečaj kune prema švicarskom franku onako kako to čini u odnosu prema euru, o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo izvjestan, što je utvrdio MMF u studiji iz ožujka 1997. godine, te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, što sve ugovorne odredbe o promjenjivoj valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo čini nepoštenim, pa samim time i ništetnim. Kako prema tumačenju odredbi čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 EEZ od strane suda Europske unije (u

presudi br. C-26/13) te sukladno tome prema odluci Ustavnog suda RH od 13.12.2016. godine i prema odluci Vrhovnog suda RH od 3. 10. 2017., propuštanje davanja odgovarajućih informacija potrošačima u predugovornoj fazi čini pisane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo nerazumljivim, pa one podliježu testu poštenosti, te je u ovom postupku potrebno utvrditi da li su tužene banke u predugovornoj fazi potrošačima predočile informacije koji sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije u duhu prava EU, na temelju kojih bi prosječni potrošač koji ne raspolaže stručnim znanjima i kojima je institut valutne klauzule poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima.“ Tužitelj navodi da prosječni potrošač u RH u vrijeme kad su sklapani ugovori koji sadrže odredbe koje su predmet ovog spora nije znao da je uz valutnu klauzulu u švicarskim francima vezan rizik “valute utočišta“ koji ne postoji kod valutne klauzule u eurima, pa tako nije znao niti da je, jer je to bitno za donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora koji sadrži sporne odredbe, trebao biti o tome obaviješten. Nadalje navodi da zbog toga prosječnom potrošaču odredbe kojim se glavnica veže za valutu švicarski franak, iako mu je pojam valutne klauzule u osnovi jasan tako da zna da glavnica kredita kojeg otplaćuje ovisi o tečaju švicarskog franka u odnosu na kunu, nisu razumljive. Tužitelj navodi da ni tvrdnje tuženika da ugovorna odredba prema kojoj je odredba kojoj se glavnica veže uz valutu švicarski franak potrošačima razumljiva, jer im je prilikom solemnizacije ugovora o kreditu od strane javnog bilježnika objašnjen smisao i posljedica pravnog posla i javni bilježnici su se uvjerili o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji, jer inače ugovore ne bi solemnizirali, nisu osnovane.“ “Stoga bez obzira što u vrijeme kada su bili sklopljeni ugovori koji sadrže odredbe koje su predmet ovog spora zakonom nije bilo propisano da se u reklamama moraju navesti svi parametri pojedinog kredita, banke su sukladno načelu savjesnosti i poštenja potrošače trebale informirati o svim rizicima koji potrošači sklapanjem predloženog ugovora prihvaćaju ili te iste informacije uklopiti u sadržaj ugovora, kako bi potrošači mogli razumjeti što im donosi sporna zaštitna klauzula i o tome donijeti informiranu odluku. Temeljna načela, kao što su načelo savjesnosti i poštenja postoje upravo zato da bi se njima nadopunile pravne praznine, a što je ovdje slučaj“. “Značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima je time veći što prosječni potrošač ne zna za rizik tečaja švicarskog franka, nego misli da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik, te je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju švicarskog franka, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Tužitelj navodi da je priroda i specifičnost valute švicarski franak poznata bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije, a niti može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Tužitelj navodi da je i sama nerazumljivost ugovornih odredaba kojima se glavnica veže za švicarski franak ozbiljan uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja, jer banka za taj rizik zna, ali ga prešućuje, te istovremeno za kredit s valutnom klauzulom u švicarskim francima u reklamama nudi najnižu ugovorenu kamatu, čime stvara opću klimu da je za potrošače ugovor s valutnom klauzulom u švicarskim francima povoljan i k tome još pojedinačno prilikom pregovaranja o sklapanju ugovora uvjerava potrošača da je švicarski franak sigurna valuta, a često im daje pojedinačnu procjenu da su kreditno sposobni samo za sklapanje ugovora koji sadrži odredbe kojima se glavnica veže za tečaj švicarskog franka. Tužitelj navodi da tako i prosječnog potrošača i pojedinačnog potrošača izravno navodi na sklapanje ugovora o kreditu s tom, za potrošača, posebno rizičnom valutnom

klauzulom. Tužitelj navodi da je neravnoteža u pravima i obvezama koja postoji ugovaranjem predmetne odredbe nedvojbeno je na štetu potrošača i značajna je jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci i cijena, jer se i kamata plaća u istoj valuti u švicarskim francima. Tužitelj navodi da su promjenjivi neizvjesni bitni elementi ugovora, a ugovori o stambenim kreditima su u pravilu dugoročni, s tim da banka, koja je u tom ugovorima vjerovnik, zna da je uz tu valutu vezan poseban rizik zbog činjenice da je švicarski franak valuta utočišta, koji rizik preuzima potrošač, a da to ne zna. Tužitelj navodi da je nuđenjem najniže ugovorene kamate za ugovore u kojima je glavnica vezana za valutu švicarski franaka banka na nepošten način poticala potrošače na sklapanje ugovora upravo s valutnom klauzulom u švicarskim francima, pri čemu je propuštanjem davanja te bitne informacije koja u startu dovodi do znatne neravnoteže na štetu potrošača, protivno načelu savjesnosti i poštenja.“ Tužitelj navodi da je prosječni potrošač u RH načelno bio upoznat s pojmom valutne klauzule, ali kako je uglavnom bila u opticaju valutna klauzula u DEM, nije bio upoznat da između pojedinih stranih valuta postoje razlike zbog kojih rizik promjene vrijednosti svake od tih stranih valuta u odnosu na kunu nije jednak. Budući da potrošač to nije znao, tužitelj navodi da mu je bilo praktično svejedno za koju stranu valutu će vezati glavnicu, te stoga nije znao da odredbu kojom je iznos glavnice vezao za valutu švicarski franak koja mu je bila jasna, zapravo ne razumije, i nije znao da ne razumije ni kakve će ekonomske posljedice za njega proizaći iz eventualnog sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima. Tužitelj navodi da je prema oglasima, jedini razlikovni kriterij između ugovora s valutnom klauzulom u švicarskim francima i ugovora s valutnom klauzulom u drugim valutama bila početna stopa ugovorene kamate, koja nije bila ista za svaku valutnu klauzulu, zbog čega su potrošači, polazeći od načela povjerenja prema bankama, na temelju niže stope ugovorene kamate u slučaju ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima procijenili da će njihova obveza vraćanja (čija visina osim o kamatama i o tečaju) dobivenog iznosa u kunama (koji je određen u trenutku sklapanja ugovora) biti najlakše ostvariva i njima najisplativija sklapanjem ugovora s valutnom klauzulom uz koju je vezana najniža ugovorna kamata. Tužitelj navodi da su objavljivanjem niske kamatne stope za kredit u švicarskim francima i istovremenim propuštanjem davanja informacija o rizičnosti kredita u švicarskim francima, banke, suprotno načelu savjesnosti i poštenja navodile potrošače na sklapanje ugovora o kreditu s valutnom klauzulom. Tužitelj navodi da iz navedenog proizlazi da odredbe kojima se glavnica veže za švicarski franak, već samim njihovim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača pri čemu banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i opći rizik valutne klauzule i dodatni veliki rizik koji je specifičan za švicarski franak kao valutu utočišta, sve to dugoročno, dok traje ugovor, uz činjenicu da banke navedene odredbe i njihove posljedice razumije, a potrošač ih ne razumije i nije ni svjestan da ih ne razumije, jer su mu na prvi pogled jasne, pa misli da je preuzeo samo opći rizik koji je vezan uz sam pojam svake valutne klauzule. Tužitelj navodi da su navedena utvrđenja Vrhovnog suda RH u cijelosti su u skladu s Direktivom Vijeća Europe 93/2013/EEZ od 5. travnja 1993. jer preambula Direktive navodi kako su Države članice dužne osigurati da ugovori sklopljeni s potrošačima ne sadrže nepoštene odredbe, da onoga koji stječe robu ili usluge treba zaštiti od zloupotrebe moći koju imaju prodavatelji robe ili pružatelji usluga, posebno kod jednostranih standariziranih ugovora i nepoštenog ispuštanja osnovnih prava iz ugovora, da bi ugovori trebali biti sastavljeni jasnim, razumljivim jezikom, potrošač bi zapravo trebao dobiti mogućnost da pregleda sve odredbe i u slučaju kakvih dvojbi trebalo bi prevagnuti tumačenje koje je za potrošača

najpovoljnije, te da države članice bi trebale osigurati da se u ugovorima koje prodavatelj robe ili pružatelj usluga sklapa s potrošačima nema nepoštenih odredaba, te da ako se takve odredbe ipak upotrijebe, one potrošača ne obvezuju i da u takvim uvjetima ugovor nastavi obvezivati stranke ako je u stanju i dalje važiti bez tih nepoštenih odredaba. Tužitelj navodi da članak 3. Direktive definira nepoštene ugovorne odredbe: ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Uvijek se smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed, pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo teret dokaza je na prodavatelju robe ili pružatelju usluga. Tužitelj navodi da iako je sklopio Dodatak ugovoru o kreditu, jasno je kako isti samim sklapanjem Dodatka postojećeg ugovora i konvertiranjem svoje obveze iz CHF u EUR nije izgubio pravni interes za pokretanjem predmetnog postupka. Tužitelj navodi da je takvo stajalište zauzeo i Vrhovni sud RH u predmetu Rev-2868/2018 gdje je isti odgovorio na pitanje da li sklapanjem dodatka Ugovora o kreditu korisnik kredita gubi pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu, pri čemu je Vrhovni sud RH u navedenom rješenju zauzeo stajalište “kako sama činjenica da su stranke sklopile 19. 1. 2016. dodatak Ugovora o kreditu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditu ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđivanjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. To iz razloga jer tužiteljica ističe da joj nije u cijelosti podmiren dug, i postavlja kondemnatorni zahtjev za isplatom. Osim toga, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326 st. 1 ZOO), osim u izuzetnim uvjetima propisanim čl. 326 st. 2 ZOO.“ Tužitelj navodi da je i samim odredbama ZOO jasno propisano kako samom konverzijom ugovora ništetna odredba ne može postati pravovaljana, već moraju biti ispunjene zakonske pretpostavke iz čl. 325. ZOO, a koje u ovom slučaju dakako nisu ispunjene. Tužitelj navodi da je tuženik ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15.) koji je stupio na snagu 30. rujna 2015., a kojim je propisano načelo konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u Euro na način da se položaj potrošača u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u Eurima. Tužitelj navodi da je Sud Europske unije u presudi C-118/17 od 14. ožujka 2019. (predmet Zsuzsanna Dunai protiv Erste bank Hungary Zrt) dajući odgovor na pitanja o kreditima s nepoštenim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o nepoštenim uvjetima o potrošačkim ugovorima, utvrdio da se članak 6. stavak 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave prave i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača (par. 41. i 43. Presude). Tužitelj navodi da u odnosu na potraživanje tužitelja u ovom predmetu nije nastupila zastara te se poziva na mišljenje koje je zauzeo Vrhovni sud RH, koji se očitovao i na okolnost od kada počinje teći zastara u konkretnim predmetima povrata pretplaćenih kamata i koliki je zastarni rok, a koje je

stajalište i mišljenje Vrhovni sud RH dao u presudi i rješenju br. Rev-2245/2017 od dana 20. ožujka 2018. Tužitelj se u ovoj tužbi poziva i na presudu Vrhovnog suda RH br. Rev- 3142/2018: “Prema navedenom citirane odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenja iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen tužbi iz čl. 502. a. st. 1 ZPP-a . S obzirom na citirani sadržaj toč. 4. pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu koji se odnosi na tuženicu, prema shvaćanju ovog suda nije bilo potrebe u navedenom pravcu ponovno provoditi dokazni postupak, jer bi u suprotnom, s obzirom na iznesena utvrđenja iz tog postupka i citirane zakonske odredbe, drugačije postupanje bilo nesvrsishodno, neekonomično i suviše tegobno za potrošače, kao što bi bilo i suprotnosti sa navedenim odredbama ZPP-a i ZZP-a.“ Tužitelj u odnosu na preplaćene anuitete zbog tečajne razlike potražuje iznos od 2.916,97 EUR / 21.978,02 Kn. Tužitelj potražuje i razliku u neotplaćenoj glavnici koju je tuženik obračunao prilikom provedbe konverzije. Naime, tužitelj ističe da bi od potpisa ugovora o kreditu pa do 30. rujna 2015. glavnica u CHF bila daleko manja da nije bilo drastičnog porasta tečaja i povećanja kamatne stope radi čega su sve izvršene uplate na ime kredita najvećim dijelom iskorištene za podmirivanje tako nastalog povećanja anuiteta, pa sukladno tome kada je došlo do konverzije kredita tužitelj je praktički bio na početku otplate svoje glavnice čime je od sklapanja kredita do konverzije došlo do bitnog poremećaja u strukturi samih anuiteta, te se glavnica minimalno smanjivala, pa sukladno tome napravljena konverzija ne može biti pravedna imajući gore sve u vidu i jer se, radi povećanja kamatnih stopa i povećanja tečaja CHF, podizala visina anuiteta i mijenjala se struktura unutar samog anuiteta u korist kamata na štetu glavnice, pa konverzijom tužitelj zasigurno nije mogao biti obeštećen. Tužitelj navodi da je preostala nedospjela glavnica konvertirana u EUR na datum 30.09.2015., primjenjujući iste ugrađene parametre kao i kod izvornog kredita u CHF te dinamiku uplata korisnika kredita tijekom cijelog razdoblja do datuma primjene konverzije, iznosila 134.596,56 EUR, dok prema izračunu banke na datum 30. 9. 2015. preostala nedospjela glavnica iznosi 139.250,00 EUR, što predstavlja preplaćenu razliku od 4.653,44 EUR / 35.061,34 kn. Tužitelj od tuženika potražuje i iznos od 7.206,55 EUR s osnove manjka na dan 30. 9. 2015. koji je tuženik obračunao prilikom sklapanja Aneksa kojim je provedena konverzija, a koji manjak je dospio u cijelosti danom isteka 30 dana od dana provedbe Aneksa kojim se regulira konverzija, a za koji tužitelj navoid da je podmirio tuženiku. Slijedom navedenog, tužitelj u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu te s osnove ništetnosti tih odredbi postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 2.916,97 eura, uvećano za zakonsku zateznu kamatu, na svaki pojedini mjesečni iznos, isplatu iznosa od 4.653,44 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 1. 10. 2015. s osnove razlike glavnice te s osnove plaćenog manjka iznos od 7.206,55 zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućom od 4. listopada 2016. pa do isplate.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, njegovoj osnovi i visini. Prvenstveno, tuženik osporava tužitelju svojstvo potrošača. Naime, ugovorom o kreditu tužitelj se obvezao svaki mjesec uplaćivati iznos od 146,79 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF HNB-a važećem na dan uplate, a koja sredstva će se koristiti za kupovinu udjela u otvorenom investicijskom fondu HI – balanced, i to tijekom cijelog razdoblja otplate kredita. Tuženik ističe kako se tužitelj ne može smatrati prosječnim potrošačem kojem je zaista

u presudama iz kolektivnog spora priznata određena pravna zaštita na općenitoj razini. Kako proizlazi iz samog ugovora, tužitelj je u vrijeme sklapanja ugovora bio zaposlenik tuženika. Tuženik se poziva na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 4. ožujka 2020. donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019 te ističe kako je Aneksom provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15) iz kojeg razloga tužitelj nema pravni interes voditi ovaj postupak, a niti bilo kakvo pravo na dodatnu isplatu. Sklapanjem Aneksa ugovorne strane su suglasno izmijenile obvezu vraćanja kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa. Tako su odredbe čl. 2. i 3. ugovora o kreditu u cijelosti zamijenjene odredbom čl. 2. Aneksa ugovora o kreditu i to retroaktivno. Također, ugovor s valutnom klauzulom u EUR valuti ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača budući da, niti u vrijeme sklapanja ugovora, a ni danas, ne postoji veliki rizik tečajnih razlika. Tuženik je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju ugovora o kreditu, kao i upozorio na eventualne rizike valutnih klauzula, pa tako i CHF valutne klauzule. Nadalje, tuženik je kod kredita s valutnom klauzulom proveo edukaciju djelatnika, kako u pogledu samih komercijalnih uvjeta, tako i u odnosu na prodaju tih proizvoda klijentima. Upravo je zbog navedenog vidljivo da je tuženik vodio računa o klijentima i načinu prezentacije uvjeta kredita klijentima, pa u tu svrhu prilaže pisani iskaz svjedoka gđe Ive Krhlanko Cvetko, a radi utvrđenja navedenih činjenica i okolnosti. Nadalje, Zakonom o obveznim odnosima dopuštena je odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Stoga je izvjesno da je tuženik postupao u skladu sa zakonom pa tužitelj potpuno neosnovano ističe da bi ugovaranjem valutne obveze u CHF tuženik bio nepošten. Tuženik je prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao u dobroj vjeri, slijedom čega tužitelj, čak i da je osnovan tužbeni zahtjev, nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. Tuženik ističe da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije mogla biti predvidiva, niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF, stoga tvrdi da nije mogao predmetnu valutnu klauzulu koristiti radi stjecanja dobiti jer ni on sam nije znao kakve će okolnosti nastupiti u idućih 30 godina. Tuženik posebno ističe da predmetnim Aneksom nije došlo do konvalidacije eventualno ništetne odredbe tj. ista nije pravno osnažena, što uostalom i nije moguće po odredbama ZOO-a. Međutim, ovdje je došlo do zamjene postojeće odredbe novom. Tu nema govora o konvalidaciji ništetne odredbe, budući da više nije riječ o istoj odredbi. Dakle, odredbe Aneksa u dijelu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u EUR treba promatrati kao nove odredbe kojima su ugovorne strane slobodno i u skladu s načelom slobode ugovaranja uredile svoje odnose s retroaktivnim učinkom i koje nisu ništetne. Konačno, odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u presudi posl. br. Rev-1172/18 od 19. ožujka 2019. zauzet je stav kako se eventualno ništetne ugovorne odredbe mogu izmijeniti voljom stranaka. Tako sud ističe: „Odredbama ZID ZoPK/12 je dakle pružena mogućnost strankama ugovora da same otklone razloge djelomične ništetnosti odredbe čl. 2. i 7. predmetnog ugovora, pri čemu je Banci naloženo određivanje parametara koje prati u kontekstu donošenja odluke o korekciji promjenjive kamatne stope, a koji su jasni i poznati potrošačima, na način da banka mora ponuditi potrošaču parametre čija promjena ne ovisi o volji jedne ugovorne strane, a to primjerice mogu biti referentna kamatna stopa (npr. EURIBOR, LIBOR), indeks potrošačkih cijena, premija na kreditni rizik Republike Hrvatske i slični parametri (stranica 16 presude).“ U konačnici, izmjena odredbi smisao je Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o

potrošačkom kreditiranju. Kad se predmetne odredbe ne bi mogle valjano izmijeniti, kako bi zakonodavac mogao naložiti tuženiku takvu obvezu? Odredbe o valuti obveze i promjenjivoj kamatnoj stopi izmijenjene su u skladu sa zakonom. Budući da je zakonodavac naložio predmetnu promjenu s retroaktivnim učinkom, tužitelj je stavljen u položaj kao da je od dana sklapanja ugovora iznos kredita i povrat vezan za EUR valutu. Tako je tužitelj nakon konverzije ispunjavao svoju obvezu iz ugovora o kreditu u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke za EUR valutu. Slijedom navedenog, tužitelj ne može osnovano zahtijevati pravnu zaštitu kao da još uvijek ima obvezu po ugovoru o kreditu u CHF valuti. Isto, jer je kolektivnom presudom utvrđeno pravo na zaštitu samo onih korisnika kredita kojima je obveza vezana za CHF valutu. U odnosu na pravni interes tužitelja tuženik posebno ukazuje na obrazloženje presude VSRH Rev-2221/18, i to str. 21-22. obrazloženja koje glasi: „Kod činjenice da je tužitelj odlukom Vlade Republike Hrvatske u smislu odredbi ZZP/09 određen osobom ovlaštenom za pokretanje postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a tužitelj pokrenuo ovaj postupak vezano za ništetnost ugovornih odredbi iz ugovora o kreditiranju u kojima je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica kredita, a koji ugovori su sklapani u razdoblju 2004.-2008., a za koje ugovorne odredbe tužitelj smatra da su nepoštene te ništetne, onda se nameće zaključak kako je tužitelj imao pravni interes za pokretanje ovog postupka u vrijeme podnošenja tužbe, a koji pravni interes postoji i dalje, unatoč tome da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 102/15) omogućeno korisnicima tih kredita konverzija iznosa kredita vezanih uz švicarski franak vezati uz EUR. To stoga što je tim Zakonom potrošačima – korisnicima kredita ponuđena mogućnost konverzije kreditnog duga vezanog uz švicarski franak, vezati uz valutu EUR, ali ne kao njihova obveza, što znači da su i dalje u neodređenom broju ostali na snazi ugovori sklopljeni sa valutnim klauzulama u švicarskim francima, a time i dalje pitanje valjanosti takvih ugovornih odredbi ostalo sporno. U takvim okolnostima i dalje postoji pravni interes tužitelja za vođenje ovog postupka.“ Dakle, obrazlažući pitanje pravnog interesa za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji su temeljem posebnog propisa konvertirani, Vrhovni sud Republike Hrvatske je iznio jasan i nedvojben stav da takav interes postoji kod onih ugovora koji su ostali na snazi s valutnom klauzulom u CHF, dakle nekonvertirani ugovori o kreditu. Stoga, kako je ovdje napravljena konverzija, i sporna odredba je zamijenjena novom, i to s retroaktivnim učinkom, tužitelj nema više interesa voditi ovaj postupak, niti ima pravo na bilo kakvo obeštećenje. Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem od 4. ožujka 2020., donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019, zauzeo je pravni stav kako: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“ Dakle, predmetnom odlukom je utvrđeno da je aneks o konverziji valjan i da proizvodi pravne učinke. To znači da se pravni učinci ocjenjuju u cijelosti i punom opsegu, a to se odnosi onda i na retroaktivan učinak aneksa. Kada to ne bi bilo tako, tada utvrđenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske da je aneks valjan i da proizvodi pravne učinke ne bi imalo nikakvog smisla. Stoga, imajući u vidu valjanost aneksa, tužitelj nema pravo na povrat plaćenog na temelju eventualno ništetnih odredbi osnovnog ugovora. Konačno, da se u ovom slučaju radi o retroaktivnoj primjeni aneksa, potvrdio je i Ustavni sud Republike Hrvatske u spojenim predmetima U-I-3685/2015 i dr., rješenjem od 4. travnja 2017. gdje se navodi: „U konkretnom slučaju, s obzirom na prethodno izložena relevantna utvrđenja (v. točke od 28. do 29. rješenja), Ustavni sud ocjenjuje da su potrebni uvjeti retroaktivnosti u ranije izloženom smislu zadovoljeni.“ Dodatno, tuženik ističe da je

Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom postupku Gos-1/2019, zauzeo stav da se pravni interes za podnošenje tužbe kod tzv. konvertiranih kredita odnosi na pravne situacije kada konverzija nije pravilno provedena: „U svakom slučaju ne bi se moglo isključiti postojanje pravnog interesa kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona. (stranica 6. rješenja)“. Logičnim tumačenjem nameće se zaključak kako tužitelj sklapanjem aneksa, u situaciji kada je konverzija provedena u skladu sa ZIDZPK, nema više pravni interes niti pravo potraživati daljnje iznose na ime obeštećenja. Tuženik navodi da tužitelj zahtijeva isplatu u visini koja očigledno predstavlja razliku kao da valutna klauzula nije bila niti ugovorena te kao da konverzija nije provedena. Tuženik prvenstveno ističe da bi takvim uređenjem prava i obveza stranaka sud u potpunosti dokinuo slobodno uređivanje obveznih odnosa iz čl. 2. ZOO-a i protivno volji ugovornih stranaka utvrdio ugovornu obvezu kao da valute obveze nije niti bilo. Nesporno je da su stranke svojom slobodnom voljom sklopile ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj u tužbi nije ni na koji način obrazložio koja druga valuta obveze bi se trebala primijeniti. Ovako postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj stvara okolnosti u kojima se primjenjuje fiksni tečaj, ali pod daleko povoljnijim uvjetima nego što je tuženik nudio za ugovore bez valutne klauzule. Nadalje, ukoliko tužitelj tvrdi da se predmetni ugovor o kreditu treba smatrati „kunskim kreditom“ to tuženik ističe kako bi se u tom slučaju izračun trebao izvršiti primjenom kamatne stope primjenjive na kredite u HRK valuti u predmetnom vremenskom periodu. Naime, u prilog tom stavu govori i činjenica da je Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne Novine 102/15) prilikom konverzije naložio primjenu kamatne stope jednake kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju su banke primjenjivale na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu. Stoga je tada predmetni izračun sačinjen u skladu sa zakonom, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem ročnosti, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Naime, sukladno čl. 1115. ZOO-a zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja ugovora. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Iako predmetni slučajevi nisu identični, oni su svakako usporedivi budući da je ugovor o kreditu vrsta ugovora o zajmu. Stoga tuženik smatra kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno. Tuženik ističe prigovor zastare iz razloga kako slijedi. U slučaju ako bi tužitelj isticao pravni stav kako je podnošenjem kolektivne tužbe u predmetu P-1401/12

prekinut tijek zastarnog roka za tužitelja u ovom postupku, tuženik ističe da ne postoji niti jedna zakonska odredba koja bi određivala prekid zastarnog roka za pojedinačno potraživanje na temelju postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava koji se nalaze u glavi 32. ZPP-a. Osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredba u slučaju kada iste postoje. Budući da odredba čl. 241. ZOO-a uređuje isključivo pravnu situaciju kada tužitelj pokrene određenu pravnu radnju prema dužniku, razvidno je da se ista ne bi mogla primijeniti u ovoj konkretnoj situaciju. Posebno s obzirom na činjenicu da se ne radi o identičnom postupku jer je kolektivna tužba pokrenuta radi deklaratornog utvrđenja dok tužitelj u ovom postupku potražuje isplatu. Primjena čl. 241. ZOO u ovom kontekstu dovela bi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Stoga, tuženik ističe kako se na eventualno potraživanje tužitelja primjenjuje zastarni rok od pet godina, računajući od dana plaćanja svakog pojedinog anuiteta. Tuženik smatra da bi prihvaćanjem tužbenog zahtjeva sud one potrošače koji su sklopili ugovor o kreditu sa CHF valutnom klauzulom, neosnovano stavio u povoljniji položaj u odnosu na potrošače koji su sklopili ugovore o kreditu s fiksnom kamatnom stopom, s valutnom klauzulom u EUR ili bez valutne klauzule. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelj je podneskom od 14. siječnja 2026. precizirao tužbeni zahtjev tako da potražuje iznos od 2.763,55 eura, uvećano za zakonsku zateznu kamatu, na svaki pojedini mjesečni iznos, isplatu iznosa od 4.653,44 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 1. 10. 2015. s osnove razlike glavnice te s osnove plaćenog manjka iznos od 7.306,34 zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućom od 4. listopada 2016. pa do isplate.

4. Nakon provedenog dopunskog financijskog vještačenja, tužitelj je podneskom od 1. listopada 2026. precizirao tužbeni zahtjev tako da podredno, ako sud ocijeni da glavni tužbeni zahtjev u odnosu na preplaćene iznose valutne klauzule i razlike glavnice nije osnovan, predlaže da sud dosudi isplatu kondemnatornog dijela eventualno kumuliranog zahtjeva u donosu na zatezne kamate više plaćene iznose s osnove promjene tečaja u iznosu od 937,21 eura zajedno sa zateznim kamatama od 1. 10. 2015.

5. U dokaznom postupku sud je pročitao je ugovor o kreditu, broj: br. 016-1666/2006 od dana 7.7.2006. sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini (list 20-27 spisa), aneks br. 1 ugovora o kreditu broj 016-1666/2006 18.7.2006. (list 28-31 spisa), aneks br. 2 ugovora o kreditu broj: 016-1666/2006 od 19. lipnja 2012. (list 32-37), aneks uz ugovor o kreditu broj: 016-1666/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 4.10.2016. (list 38-43 spisa), izvršio uvid u otplatni plan (list 44-55, 196-200 spisa), pregled prometa za klijenta (list 57-62, 270-278, 286-291 spisa), izjavu svjedoka Ive Krhlanko Cvetko od 24. kolovoza 2020. (list 85-89), mišljenje Ručević vještačenja d.o.o. od 13. studenog 2015. (list 93 spisa), kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (list 172-174 spisa), izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku od 11.11.2015. (list 656-658 spisa), simulirani otplatni plan u EUR (list 175-181 spisa), popis uplata za namirenje obveza po kreditu izvršenih

u razdoblju od ugovaranja kredita do 30.9.2015. (list 182-184 spisa), pročitao je nacrt aneksa uz ugovor o kreditu, broj: 016-1666/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (list 186-189 spisa), izvršio je uvid u izjavu o prihvaćanju izračuna konverzije (list 190),obavijest o promjenama po kreditu nakon provedene konverzije od 18.10.2016. (list 193-195 spisa), novi zapisnik sa 26. sjednice Kreditnog odbora Kreditnog odjela za fizičke osobe Zagreb od 29.6.2226. (list 201-208 spisa), novi zapisnik sa 23. sjednice Kreditnog odbora Kreditnog odjela za fizičke osobe Zagreb od 6.6.2226. (list 209-217 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za financije, računovodstvo i vrijednosne papire Darku Prpiću iz društva Darfin d.o.o. iz Zagreba od 11. studenog 2025. (list 229-247 spisa), pročitao je očitovanje sudskog vještaka od 18.ožujka 2026. (list 265-266 spisa), provedeno je dopunsko financijsko vještačenje po istom sudskom vještaku od 14. rujna 2026. (list 473-477 spisa), izvršio je uvid u specifikaciju uplata (list 279-285 spisa) te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja i svjedoka Martine Kralj.

6. Izjava svjedoka Ive Krhlanko Cvetko od 24. kolovoza 2020., ovjerena od javnog bilježnika Ilinke Lisonek iz Zagreba, pod brojem: Ov-5477/2020 (list 587-591, 606-610 spisa) nije bitna za ishod ovog postupka jer u toj izjavi ista govori općenito o proizvodima koje su nudili strankama, kretanju valute CHF, proceduri sklapanja ugovora u kreditu, edukaciji zaposlenika banke, a ne o načinu na koji je ugovor sklopljen u konkretnom slučaju s tužiteljem.

7. Drugih dokaznih prijedloga stranke nisu imale.

8. Tužbeni zahtjev iz tužbe djelomično je osnovan, zbog čega sud o podrednom tužbenom zahtjevu nije odlučivao.

9. Što se tiče tužbenog zahtjeva kako ga je precizirao tužitelj podneskom od 1. listopada 2026., isti je postavljen u formi uvjetne supsidijarne objektivne alternacije (Dika, Mihajlo, Građansko parnično pravo, Tužba, VI. knjiga, Narodne novine d.d., Zagreb, listopad 2009., str. 360), prema odredbi čl. 188. st. 2. ZPP-a. No, ovaj sud ocjenjuje da se u biti ne radi o takvoj kumulaciji tužbenih zahtjeva, budući da objektivna kumulacija tužbenih zahtjeva pretpostavlja postojanje više tužbi u materijalnom smislu u povodu kojih bi se mogli voditi posebni postupci kad ne bi bile istaknute u istoj tužbu u formalnom smislu (op.cit. st. 372), a što u konkretnom slučaju ne bi bilo dopušteno prema pravilima o litispendenciji. Naime, u konkretnom slučaju i "glavni" i "kumulirani" tužbeni zahtjevi su zahtjevi za isplatu po osnovi ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i s osnove razlike glavnice, koji se temelje na istoj činjeničnoj i u bitnome istoj pravnoj osnovi (kojom sud nije vezan), pri čemu je "kumulirani", sadržan u "glavnom" tužbenom zahtjevu pa bi odluka bila nerazumljiva kada bi glavni tužbeni zahtjev bio odbijen, a kumulirani, prihvaćen.

10. Iz isprava u spisu je vidljivo, a nije ni sporno:

- da je tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-bankom d.d. sklopio ugovor o kreditu broj: 016-1666/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 7. srpnja 2006., kojim mu je odobren stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 139.250,00 CHF, prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, a u svrhu kupovine stana i garažnog parkirnog mjesta (čl. 2. ugovora);

- da se prema članku 3. st. 1. ugovora na kredit obračunavaju kamate od 1,50 % dekurzivno godišnje;

- da se prema čl. 4. st. 4. ugovora o kreditu protuvrijednost mjesečnog anuiteta u iznosu od 146,79 CHF, podmiruje u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju CHF Hrvatske narodne banke važećem na dan uplate za kupovinu udjela u navedenom fondu, u njegovo ime i za njegov skrbnički račun broj 016-1666/2006;

- da je prema čl. 6. ugovora o kreditu banka ovlaštena izvršiti promjenu visine i način obračuna kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta banke;

- da su tijekom otplate kredita odlukom kreditora u više navrata promijenjene kamatne stope te se mijenjao i tečaj CHF prema kojem su se obračunavali anuiteti,

- da je tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-bankom d.d. 18. srpnja 2006. zaključio Aneks br. 1. uz ugovor o kreditu broj: 016-1666/2006, sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine kojim su izmijenile opis nekretnine kao instrumenata osiguranja predmetnog kredita;

- da je tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-bankom d.d. 19. lipnja 2006. zaključio Aneks br. 2. uz ugovor o kreditu broj: 016-1666/2006, sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine kojim su utvrdile da je po provedbi ugovora o kupoprodaji nekretnine došlo do promjene vlasništva na nekretnini;

- da su stranke 4. listopada 2016. zaključile Aneks uz ugovor o kreditu broj: 016-1666/2006, sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 102/2015,) kojim je provedena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR i to u skladu s odredbama tog Zakona,

- da je konverzija i izračun iste proveden sukladno ZID ZPK/15.,

- da je prema izračunu konverzije utvrđen manjak na dan 30. rujna 2015. u iznosu od 7.306,34 EUR.

11. Sporno je:

- jesu li za ovu parnicu uopće relevantne odluke trgovačkih sudova na koje se tužiteljica poziva,

- ima li tužiteljica svojstvo potrošača po navedenom ugovoru o kreditu,

- visina tužbenog zahtjeva za isplatu te

- je li, neovisno o navedenom, nastupila zastara za glavnične iznose s kamatama.

12. Osim toga, sporna su, u bitnome, prvenstveno pravna pitanja, odnosno jesu li ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli te kakvi su učinci

sklopljenog dodatak ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija kredita, neovisno o eventualnoj ništetnosti navedenih ugovornih odredbi.

13. Neosnovan je navod tuženika da zbog toga što je s tužiteljicom sklopio konverziju sukladno odredbama ZID ZPK/15. tužitelj više nema pravni interes zahtijevati isplatu stečenog bez osnove po ništetnim odredbama ugovora o kreditu, jer je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci, poslovni broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. izrazio shvaćanje da sama činjenica da su stranke sklopile Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. U istoj odluci jasno je navedeno da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga eventualno ostvarivao svoja prava za koja smatra da mu pripadaju. Radi navedenog ovaj sud je ovlašten utvrđivati ništetnost odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu koje se odnose na odredbe kojom je ugovorena valutna klauzula jer, tužiteljica kao korisnik kredita i nadalje tvrdi da provedbom konverzije nije u potpunosti obeštećena glede posljedica koje su proizvele ništetne ugovorne odredbe.

14. Prema odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03.) važećeg u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a prema točki 2. istog članka, trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili djelatnosti.

15. Na temelju iskaza tužitelja sud je utvrdio da je podigao kredit kod tuženika 2006. za kupnju stana u kojem i danas živi sam. U vrijeme podizanja kredita, a i kasnije nije bio vlasnik obrta, niti nositelj kakvih poslovnih udjela, niti se u tom stanu odvijala bilo kakva druga aktivnost osim stanovanja. Odlučio se za kredit u CHF jer je u tom trenutku za njega bio najpovoljniji prema izračunu kojeg je dobio u banci gdje je i sam radio, a i drugi njegovi kolege su podizali takve kredita za kupnju stana ili kuće. Kada se je stavila u korelaciju tablica otplate kredita u eurima i CHF, mjesečna rata u CHF je bila znatno niža od rate u eurima. Nije siguran niti da bi bio kreditno sposoban za stambeni kredit u eurima budući da je razlika bila možda do 50% u mjesečnoj rati. Njemu je rata na početku otplate kredita bila negdje oko 2.300,00 ili 2.400,00 kuna, da bi kasnije iznosila preko 3.600,00 kuna. Navedeni ugovor dobio je unaprijed pripremljen te ga je pročitao, a nije niti pravne niti financijske struke. Banka u kojoj radi mu je takav ugovor preporučila pri čemu je zaista vjerovao da je to sve ono što njemu treba i da je to najpovoljnije za njega te je u najboljoj mjeri taj ugovor i potpisao. Prihvatio je konverziju koju mu je ponudila banka budući da je u to vrijeme njegov preračunati dug bio znatno veći od vrijednosti stana. U slučaju prodaje stana ostao bi i nadalje dužan pa je tako vidio izlaz u konverziji, budući da se na taj način njegov dug trebao smanjiti. Navedeni kredit do trenutka konverzije plaćao je 10 godina i po tom izračunu konverzije ispada da on skoro ništa nije otplatio, a rate nakon konverzije izražene u eurima, a preračunate u kune su mu opet mjesečno iznosile oko 3.500,00 kuna i po tome ispada da bi on daljnjih 20 godina takve mjesečne rate trebao plaćati da bi isplatio taj kredit koji je podigao na 30 godina. On je taj kredit zatvorio 2022. i to djelom od novaca koje je posudio od svojih najbližih i djelom od poslova koje je radio

u Njemačkoj, odnosno čak i dva posla budući da je u banci kao tehnološki višak dobio otkaz. U banci je radio na radnom mjestu arhiviranja podataka, koji spada u sektor logistike. Djelatnica u banci nije ga upozorila na nikakve rizike vezano uz kredit u CHF. Prilikom izračuna konverzije po ugovoru o kreditu banka je utvrdila da je on njima nešto manje platio nego što je trebao, tako da su sredstva koja je uplaćivao u investicijski fond oni samo prebacili za zatvaranje tog dugovanja po kreditu, a sada se točno ne sjeća o kojem se iznosu radi, samo zna da on nije dobio nikakvu isplatu iz tog investicijskog fonda. Opredijelio se za kredit s ulaganjem u investicijski fond jer mu je to od strane banke bilo preporučeno kao povoljnije, jer je na mjesečnom nivou otplata glavnice i otplata rate ulaganjem u fond bila manja, u odnosu na kredite bez ulaganja u investicijski fond i tako kroz sve godine otplate. Nije imao fokus na zaradi iz tog fonda nego da lakše podnese teret otplate kredita kroz 30 godina.

16. Na temelju iskaza svjedoka Martine Kralj sud je utvrdio da poznaje tužitelja jer je bio djelatnik ranije Hypo Alpe Adria banke, a čiji je slijednik sadašnja Addiko Banka te je upravo ona radila na kreditiranju zaposlenika njihove banke pa joj je tako tužitelj osobno poznat. Njegovog kredita se ne sjeća jer ih je odradila vrlo mnogo. Uobičajena praksa je bila za djelatnike banke da su se uvjeti kreditiranja objavljivali na internoj stranici bake, ili su ih djelatnici to usmeno ispitivali, međutim ti su uvjeti bili javno dostupni i u njima je točno pisalo što se sve mora ispuniti da bi se zadovoljio kriterij za dobivanje kredita. Slijedeći korak je bio taj da klijent stavlja zahtjev njima kao neposrednim pružateljima usluga te se taj kreditni zahtjev obrađuje i dostavlja kreditnom odboru koji prvi odlučuje je li klijent ispunjava uvjete za dobivanje kredita. Pregovaranje klijenta po pitanju ugovora nije bilo uobičajeno osim u dijelu kada bi kredit prelazio kreditne sposobnosti pa su se usuglašavali stavovi oko iznosa kredita ili povećavanje dodatne kreditne sposobnosti sa sudužnikom. U ostalim dijelovima kada bi zahtjev bio odobren ugovor je sastavljala pravna služba banke te ga dostavljala njima, a oni bi ga uručivali klijentu koji bi imao neko određeno vrijeme da ugovor pročita te eventualno u suradnji s neposrednim djelatnicima raspravi eventualne nejasnoće, nakon čega bi ugovor išao na solemnizaciju javnom bilježniku. Ona je osobno podigla stambeni kredit u CHF. Djelatnici banke, pa tako i tužitelj, mogli su kredit uzeti i bez ulaganja u investicijski fond, međutim to nitko od djelatnika banke nije koristio jer je uplatama u investicijski fond postojala mogućnost ne samo otplate kredita nego i potencijalne zarade, a sve s obzirom na broj godina otplate kredita. Kod odobravanja kredita zaposlenicima banke, kamatne stope za zaposlenike bile su povoljnije i nije bilo naknade za obradu kredita. Kredit uz ulaganje u investicijski fond bili su ponuđeni zaposlenicima banke i još nekim VIP klijentima izvan banke, međutim ona te klijente nije obrađivala, već je iskazala samo ono što je čula od drugih, ali ne zna pouzdano, a moguće je da su bili nuđeni i ostalim klijentima izvan banke, a ne samo VIP klijentima.

17. U kolektivnom sporu u kojem je Trgovački sud u Zagrebu donio presudu broj P1401/2012 od 4. srpnja 2013. koja je presuda potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (glede promjenjive stope ugovorne kamate) i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. (glede valutne klauzule), a koje su potvrđene presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015., te Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019., a kojim pravomoćnim presudama je utvrđeno da su banke, a među njima i tužena, u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača – korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne

odredbe, tako da je ugovarana redovna kamata po promjenjivoj stopi koja se utvrđuje jednostranom odlukom kreditora, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nisu pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi, niti su ugovorom utvrđeni egzaktni parametri i načini izračuna tih parametra koji utječu na odluku kreditora o visini stope kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čime su banke postupale protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima, i sklapajući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

18. Prema odredbi čl. 138.a ZZP/07, važećeg u vrijeme pokretanja postupka pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, odluka suda donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22. i 59/23., dalje: ZZP), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice.

19. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se pozvati na pravno utvrđenje iz kolektivnog spora, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati, a što je tužiteljica u ovoj parnici i učinila pa su takvi prigovori tuženika neosnovani.

20. Iskaz tužitelja i svjedoka Martine Kralj sud ocjenjuje neposredno uvjerljivim i nema ih razloga ne prihvatiti. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je ugovor sklopio u svojstvu potrošača, a da je tome tako sasvim je jasno i iz samog teksta ugovora o kreditu. Naime, u njemu je tužitelj naveden kao fizička osoba, bez ikakvog spominjanja nekakve njegove poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, a namjena kredita člankom 2. određena je „u svrhu kupovine stana i garažnog parkirnog mjesta“, pa je očito neosnovano tuženikovo dovođenje u pitanje dokazivanja je li tužitelj sredstva kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Zbog toga su i tužitelj i tuženik vezani pravnim shvaćanjima iz navedene parnice za zaštitu kolektivnih interesa i prava.

21. Kako je tužitelj sklopila predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača i kako je namjena ugovora bila potrošačka, na predmetni slučaj primjenjuju se citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača. Stoga sud, a pozivom na utvrđenja u parnicama naprijed citiranih iz kolektivnih sporova, utvrdio da su nepoštene i ništetne odredbe konkretnog ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula. Navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

22. Pri tome se navodi da je sud i iz iskaza tužiteljice, utvrdio da je tuženik sklapajući predmetni ugovor o kreditu koristio nepoštene i ništetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tog ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

23. Što se posljedica ništetnosti tiče, iako odredbe ZZP-a spominju samo postupke radi naknade štete, logično je da se odnose i na ostale postupke radi ostvarivanja prava u vezi s povredama propisa o zaštiti potrošača pa i, kao u ovom slučaju, parnice radi povrata stečenog bez osnove zbog ništetnosti ugovornih odredbi.

24. Pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi i stranka se na ništetnost može pozivati i prigovorom u parnici ili isticanjem deklaratornog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti, radi čega je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

25. Obzirom da je utvrđena ništetnost dijela odredbi ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule, to tužitelju pripada pravo na povrat preplaćenih iznosa zbog navedenih ništetnih odredbi ukoliko nije u cijelosti obeštećena izvršenom konverzijom.

26. ZID ZPK/15 imao je za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

27. Odredbe Glave II. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 41/14, 110/15 i 14/19 – dalje: ZZP/14) koji uređuju pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovoru unose zakonske odredbe prisilne prirode odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku jer to prijeći odredba čl. 49. st. 5. ZZP/14.

28. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe.

29. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te o valutnoj klauzuli u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Aneksom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

30. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svoj odluci poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. zauzeo je sljedeće pravno shvaćanje:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

31. Sukladno navedenom, dat je i zadatak sudskom vještaku za financije.

32. Na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije, računovodstvo i vrijednosne papire, Darka Prpića iz tvrtke Darfin d.o.o. iz Zagreba od 11. studenog 2025. (list 229-247 spisa) sud je utvrdio da je ukupna razlika s osnove valutne klauzule za koje je nalazom utvrđen manje plaćeni iznos iznosi 268,16 CHF, odnosno kunska protuvrijednost iznosi -1.679,05 kn, eurske protuvrijednosti -222,85 EUR. Ukupna razlika s osnove valutne klauzule za koje je Nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 20.821,94 kn, odnosno eurska protuvrijednost iznosi 2.763,55 EUR. Ukupna razlika s osnove valutne klauzule za koje je Nalazom utvrđen manje plaćeni iznos iznosi -1.296,58 kn, odnosno eurska protuvrijednost iznosi -172,08 EUR. Ukupna razlika iznosa preostale glavnice prema obračunu banke primjenom izmijenjenog tečaja na dan valute u odnosu na iznos preostale glavnice prema otplatnom planu Banke primjenom tečaja na dan isplate kredita umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznosi 35.061,80 HRK, odnosno po fiksnom tečaju eura (1 EUR =7,53450 HRK) iznosi 4.653,44 EUR. Iznos preostale glavnice prema konvertiranom EUR kreditu na dan konverzije 30.09.2015. iznosi 88.353,18 EUR što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju banke na dan konverzije iznosi 674.915,10 HRK. Iznos preostale glavnice prema otplatnom planu Banke primjenom ugovorenog tečaja na dan isplate kredita iznosi 139.250,00 CHF što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju banke na dan isplate kredita iznosi 639.853,75 HRK. Razlika između iznosa 674.915,10 HRK i iznosa 639.853,75 HRK je 35.061,80 HRK. Prema Izračunu konverzije (list spisa 91) na dan 30.09.2015. utvrđen je manje uplaćeni iznos te iznosi -50.049,62 HRK, odnosno eurska protuvrijednost prema fiksnom tečaju iznosi -7.306,34EUR. Ukupna razlika između anuiteta prema obračunu banke primjenom izmijenjenih kamatnih stopa u odnosu na anuitete prema otplatnom planu primjenom kamatne stope banaka na kunske kredite iznosi -429.278,23 kn, odnosno po fiksnom tečaju eura (1 EUR =7,53450 HRK) iznosi -56.975,01 EUR.

33. Tužitelj nije imao prigovora na nalaz i mišljenje vještaka te je 14. siječnja 2026. precizirao tužbeni zahtjev to prema varijanti ako se promatraju samo iznosi koje je tužitelj više platio.

34. Tuženik je na glavnoj raspravi 10. veljače 2026. naveo da ne prigovara matematičkom izračunu, ali je predložio da se sudski vještak pisano očituje u pogledu izračuna prema kojem tužitelju pripada manjak u iznosu od 7.306,34 eura, prema izračunu konverzije, je li navedeni iznos tužitelj uplatio tuženiku prema aneksu ugovora o kreditu od 4.10.2016.

35. Iz očitovanja stalnog sudskog vještaka sud je utvrdio da je vještak 10. ožujka 2026. zatražio dokumentaciju od tuženika i to: dokumentaciju iz koje je razvidno da li je plaćen manjak u iznosu od 7.306,34 EUR te kada je plaćen (sukladno Aneksu Ugovora 016-1666/2006). 10. ožujka tuženik je dostavio dokumentaciju Promet po kreditu i specifikaciju uplata - za cijelo razdoblje otplate kredita, no ne i konkretnu dokumentaciju vezanu uz navedeni manjak. Iz Prometa po kreditu i navedene specifikacije uplata ne može se izdvojiti uplata manjka u iznosu 7.306,34 EUR, odnosno ista nije razvidna, no prema Prometu po kreditu razvidno je da je tužitelj dana 19.08.2021. godine u cijelosti otplatio kredit što podrazumijeva da je u konačnici i navedeni manjak plaćen.

36. Tužitelj je podneskom od 14. siječnja 2026., precizirao tužbeni zahtjev sukladno nalazu i to prema varijanti ako se promatraju samo iznosi koje je tužitelj više platio.

37. Rješenjem od 2. srpnja 2026. sud je odredio dopunsko financijsko-knjigovodstveno vještačenje na okolnost koliko je tužitelj tuženiku platio po osnovi predmetnog ugovora o kreditu, a koliko bi njegova obveza bila pod pretpostavkom da se za cijelo vrijeme, do konverzije primjenjuje tečaj CHF za kunu koji je vrijedio na dan isplate kredita i to po svakom anuitetu, te na temelju toga utvrditi ukupan iznos zakonskih zateznih kamata na više plaćene iznose od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kojeg je zauzeo u svoj odluci poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.

38. Na temelju dopunskog nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije, računovodstvo i vrijednosne papire, Darka Prpića iz tvrtke Darfin d.o.o. iz Zagreba od 14. rujna 2026. (list 473-477 spisa), sud je utvrdio prema Aneksu ugovorne strane suglasno utvrđuju da manjak na dan 30. rujna 2015. godine iznosi 7.206,55 EUR. U točci 5. Nalaza: Prema Izračunu konverzije na dan 30. rujna 2015. godine utvrđen je manje uplaćeni iznos te iznosi 50.049,62 HRK, odnosno eurska protuvrijednost prema fiksnom tečaju iznosi 7.306,34EUR. Dakle, iskazana vrijednost od 7.306,34 EUR odnosi se na preračunatu vrijednost manjka prema fiksnom tečaju izraženu u kunama u iznosu 50.049,62 HRK. Zatezne kamate obračunate na više plaćene iznose s osnove promjene tečaja iznose 937,21 EUR.

39. Tužitelj i tuženik nisu imali primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka te su na glavnoj raspravi od 21. listopada 2026. izjavili da ne traže da sudski vještak usmeno iznese nalaz i mišljenje.

40. Sud je nalaz i mišljenje ocijenio stručnim i objektivnim te ga prihvaća u cijelosti.

41. Dakle, provedenom konverzijom, nije uspostavljena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno tužitelj nije obeštećen, jer je iz nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji i dalje ostaje dug tuženika na ime zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika.

42. Prema odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., dalje: ZOO), koji se, s obzirom na vrijeme sklapanja ugovora (7. srpnja 2006.), u ovom slučaju primjenjuje na temelju odredbi iz čl. 1163. st. 1. i čl. 1165. tog Zakona, u slučaju ništavosti ugovora svaka strana dužna je vratiti drugoj sve što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema čl. 324. st. 1. ZOO-a, ništavost neke odredbe ne povlači ništavost ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Posljedica ništavosti navedenih odredbi jest i primjena odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a, prema kojoj kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa u odnosu na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

43. Sud je utvrdio da preplata tužitelja na ime zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi promjene tečaja, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015. bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji, iznose ukupno 937,21 eura, zbog čega je odlučeno kao pod točkom II. izreke presude, a točkom III. izreke odbijen je dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 1.826,34 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom u dijelu koji prelazi iznos naprijed navedenih dosuđenih obračunatih zateznih kamata.

44. Zatezne kamate na iznos dospjelih zateznih kamata mogu se zahtijevati kada prestane glavno potraživanje, iz čega proizlazi da se kamate obračunate za određeno vremensko razdoblje mogu utužiti u apsolutnom iznosu i na njih se tražiti procesne kamate samo ukoliko je prestalo glavno novčano potraživanje iz kojeg proizlaze te kamate pa tužitelju pripada zatezna kamata na iznos obračunatih zateznih kamata u iznosu od 937,21 eura. Zatezna kamata na dospjele nepodmirene zatezne kamate u iznosu od 937,21 eura temeljem čl. 29. ZOO-a i čl. 31. st. 2. ZOO-a tužitelju je dosuđena od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovom isplatom odnosno od sljedećeg dana nakon podnošenja tužbe 12. lipnja 2023., zbog čega je odlučeno kao pod točkom II. izreke ove presude.

45. Nedospjela glavnica utvrđena je, dakle Aneksom ugovora o kreditu broj: 016-1666/2006, na temelju obračuna propisanog ZID ZPK/15 pa je stoga posljedica sklopljenog ugovora među strankama koji se temelji na obračunu propisanom zakonom. Tužitelj je sklapanjem Aneksa ugovora o kreditu broj: 016-1666/2006 prihvatio tako utvrđenu visinu nove glavnice. On ne tvrdi da je odredba kojom je u Aneksu ugovora o kreditu broj: 016-1666/2006 utvrđena neotplaćena glavnica ništetna niti se može izvesti zaključak da bi postojali neki razlozi ništetnosti na koje sud pazi po službenoj dužnosti kraj nesporne činjenice da je konverzija izvršena sukladno odredbama ZID ZPK/15. Budući da utuženi iznos na ime razlike glavnice nije posljedica ništetnih odredbi (o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi) iz osnovnog ugovora o kreditu već je posljedica sklopljenog Aneksa ugovora o kreditu, broj: 016-1666/2006 i izračuna konverzije izvršenog sukladno odredbama ZID ZPK/15 na kojeg je tužitelj slobodnom voljom pristao, tužitelju ne pripada pravo zahtijevati ovu isplatu, radi čega je odlučeno kao pod točkom IV. izreke presude, pa je tužitelj odbijen s iznosom od 4.653,44 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. do isplate, kao neosnovanim.

46. Točkom IV. izreke odbijen je dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 7.306,34 eura zajedno s pripadajućim zateznim kamatama od 4. listopada 2016. koji se odnosi na utvrđeni manjak budući da su prema članku 2. Aneksa uz ugovor o kreditu broj: 016-1666/2006, ugovorne strana suglasno utvrdile da manjak na dan 30. 9. 2015. iznosi 7.206,55 eura te da manjak dospijeva u cijelosti danom isteka 30 dana od dana provedbe ovog Aneksa kojim se regulira konverzija sukladno odredbama ZID ZPK, a plaća se u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Addiko Bank d.d. na dan plaćanja.

47. Tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Naime, ZZP/09 (kao ni onaj raniji, a ni sada važeći ZZP) odredbe o zastari ne sadrži te se primjenjuju opće odredbe ZOO-a. Tražbine zbog povrata stečenog bez osnove zastarijevaju u općem zastarnom roku od pet godine iz čl. 225. ZOO-a. Prema odredbi čl. 241. ZOO-a, zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema odredbi čl. 140. ZZP/09, pokretanje ili vođenje postupka pokrenutom na temelju članka 131. ovog Zakona ne sprečava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovog Zakona ili drugim propisima koji su navedeni u članku 131. ovog Zakona, prouzročena štete da pokretne pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe kojoj je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen po utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokretne bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarivanje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22. i 59/23., dalje: ZZP/22.), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice. No, o učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesene u skladu s čl. 131. ZPP-a na prekid zastarnog roka izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju, poslovni broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. Pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u navedenoj odluci jest da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

S obzirom da se radi o odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenoj u pogledu tzv. izvanredne revizije iz odredbe čl. 382. st. 2. ZPP-a, svrha koje je upravo jedinstvena primjena prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, takvim shvaćanjem je i ovaj sud vezan. Povodom ustavne tužbe podnesene protiv navedene presude Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj: U-III-2922/2018 od 20. veljače 2020. zaključuje da "ovdje spornom pitanju prekida roka zastare Vrhovni sud pristupio imajući u vidu svrhu instituta zastare s jedne strane, te svrhu sustava kolektivne zaštite potrošača s druge strane, uravnotežujući suprotstavljene interese s jedne strane potrošača kao vjerovnika te s druge strane podnositeljice kao dužnika. Stoga Ustavni sud ne nalazi ništa očito nerazumno ili proizvoljno u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda iznesenom u ovdje osporenoj presudi." Tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetu P-1401/2012 podnesena je 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare.

48. Prema odredbi čl. 245. st. 3. ZOO-a, kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe … zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Prethodno navedeno pravno shvaćanje potvrđeno je i objedinjenim pravnim shvaćanjem donesenim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. pod točkom 4.

49. U konkretnom slučaju, budući da se radi o zahtjevu zbog ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, zastara je ponovno počela teći od 15. lipnja 2018. zbog presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-6632/1017 kojom je o tome pravomoćno završen kolektivni spor, pa bi zastarni rok istekao 15. lipnja 2023. tako da zastara u ovom slučaju očito nije nastupila, a tužba u ovom predmetu je podnesena 12. lipnja 2023. čime je zastara ponovno prekinuta.

50. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a, budući da su stranke djelomično uspjele u parnici.

51. Sa zahtjevima za isplatu tužitelj je uspio s 6,37 %, a u odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva tužitelj je uspio u cijelosti pa tako prosječni uspjeh tužitelja u parnici ukupno iznosi 53,19 %, a tuženikov 46,81 %. Sukladno tome, tužitelju je priznato 6,38% (53,19 %-46,81 %) troškova zastupanja potrebnih za vođenje parnice, a zahtjev tuženika za naknadu troškova je odbijen u cijelosti. Tužitelju su, kao potrebni priznati troškovi: sastava tužbe prema Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 138/23.), koja se primjenjuje temeljem odredbe Tbr. 52. st. 3. ove Tarife, u iznosu od 250 bodova, sastava podnesaka od 2. svibnja 2024., 14. siječnja 2026., 12. svibnja 2026. i 1. listopada 2026, prema Tbr. 8/1 u zatraženom iznosu od po 250 bodova za svaku od navedenih radnji, zastupanja na ročištima od 10. siječnja 2025., 13. ožujka 2025., 10. veljače 2026., 9. lipnja 2026. i 21. listopada 2026. prema Tbr. 9/1 u iznosu od 250 bodova za svaku od navedenih radnji, što zajedno iznosi 2.500,00 bodova, odnosno, prema vrijednosti boda od 2,00 eura iz Tbr. 54., iznosi 5.000,00 eura. Navedeni troškovi priznati su mu razmjerno uspjehu od 6,38 %, odnosno u iznosu od 319,00 eura, čemu valja dodati PDV u iznosu od 79,75 eura. Osim troškova zastupanja, tužitelju su priznati troškovi vještačenja u zatraženom iznosu od 450,00 eura jer je navedeni trošak bio nužan za donošenje odluke u ovom predmetu. Tuženiku je naloženo da tužitelju na ime naknade troškova ukupno plati 848,75 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom sukladno odredbi iz čl. 277. ZOO/91., zbog čega je odlučeno kao pod točkom V. izreke ove presude, dok je tužitelj

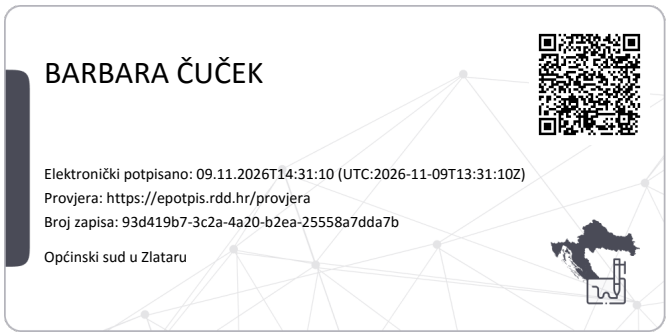
odbijen s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan, zbog čega je odlučeno kao pod točkom VI. izreke ove presude.

52. Na trošak je tužitelju dosuđena i zatezna kamata od presuđenja na cjelokupni iznos troškova, na temelju odredbe iz čl. 151. st. 3. ZPP-a, zbog čega odlučeno kao pod točkom V. izreke ove presude.

U Krapini 9. studenog 2026.

S u d a c:

Barbara Čuček

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove je presude dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka istog.

DOSTAVITI:

1. Matko Novinc, odvjetnik iz Zagreba, Gospodska 28, putem e-Oglasne ploče
2. Hrvoje Matić, odvjetnik iz Zagreba, Maksimirska 81, putem e-Oglasne ploče

Broj zapisa: **9-3088f-d97cd**

Kontrolni broj: **050c3-980eb-622e4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.